

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (kuudes jaosto)

17 päivänä huhtikuuta 1997 *

Asiassa C-90/95 P,

Henri de Compte, Euroopan parlamentin entinen virkamies, kotipaikka Strasbourg (Ranska), edustajaan aluksi asianajaja Éric Boigelot, Bryssel, ja myöhemmin asianajaja Francesco Pasetti Bombardella, Venetsia, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Elvinger, 15 cote d'Eich,

valittajana,

jossa valittaja vaatii muutoksenhaussa Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-90/91 ja T-62/92, De Compte vastaan parlamentti, 26.1.1995 antaman tuomion (Kok. H. 1995, s. II-1) kumoamista, paitsi siltä osin kuin kyseisessä tuomiossa velvoitetaan parlamentti maksamaan kantajalle 200 000 Belgian frangia (BEF) korvauksena aineettomasta vahingosta,

vastapuolena:

Euroopan parlamentti, asiamiehenään oikeudellisen yksikön virkamies François Vainker, avustajanaan asianajaja Denis Waelbroeck, Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa Euroopan parlamentin pääsihteeristö, Kirchberg,

* Oikeudenkäyntikieli: ranska.

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja G. F. Mancini sekä tuomarit J. L. Murray, C. N. Kakouris, P. J. G. Kapteyn ja H. Ragnemalm (esittelevä tuomari),

julkisasiamies: G. Tesauro,
kirjaaja: R. Grass,

ottaen huomioon suullista käsittelyä varten laaditun kertomuksen,

kuultuaan julkisasiamiehen 18.6.1996 pidetyssä istunnossa esittämän ratkaisuehdotuksen,

on antanut seuraavan

tuomion

- 1 Henri de Compte on yhteisöjen tuomioistuimeen 24.3.1995 jättämällä valituksella hakenut muutosta EY:n tuomioistuimen perussäännön 49 artiklan, EHTY:n tuomioistuimen perussäännön ja Euratomin tuomioistuimen perussäännön vastavien määräysten nojalla ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-90/91 ja T-62/92, De Compte vastaan parlamentti, 26.1.1995 antamaan tuomioon (Kok. H. 1995, s. II-1, jäljempänä valituksen kohteena oleva tuomio), ja valittaja vaatii muutoksenhaussa kyseisen tuomion kumoamista, paitsi siltä osin kuin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on velvoittanut parlamentin maksamaan kantajalle 200 000 BEF korvauksena aineettomasta vahingosta.
- 2 Valituksen kohteena olevasta tuomiosta käy ilmi, että valittaja on parlamentin entinen kirjanpitäjänä toiminut virkamies ja että hän on jäänyt 1.1.1989 eläkkeelle.

- 3 Nimittävä viranomainen teki 18.1.1988 päätöksen, jolla valittajalle määrättiin seuraamuksena palkkaluokan alentaminen palkkaluokan A 3 palkkatasosta 8 palkkaluokkaan A 7.

- 4 Tämä päätös tehtiin valittajaa vastaan aloitetussa kurinpitomenettelyssä, joka aloitettiin sen jälkeen, kun parlamentin kirjanpidossa oli havaittu virheellisyyksiä, joista valittajan katsottiin olevan vastuussa.

- 5 Nimittävä viranomainen kumosi 30.9.1982 aloitetun kurinpitomenettelyn 14.1.1983. Menettely aloitettiin uudelleen 13.4.1983, ja sen seurauksena valittajan palkkaluokkaa päätettiin ensimmäisen kerran alentaa 24.5.1984. Yhteisöjen tuomioistuimien tuomio kuitenkin tämän päätöksen asiassa 141/84, De Compte vastaan parlamentti, 20.6.1985 antamallaan tuomiolla (Kok. 1985, s. 1951) sillä perusteella, että menettely oli virheellinen, koska todistajia oli kuultu ilman että valittaja oli läsnä. Kurinpitomenettely aloitettiin uudelleen 24.6.1987, ja sen seurauksena kantajan palkkaluokkaa alennettiin 18.1.1988 palkkaluokkaan A 7.

- 6 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi asiassa T-26/89, De Compte vastaan parlamentti, 17.10.1991 antamallaan tuomiolla (Kok. 1991, s. II-781) perusteettomana valittajan hänelle määrätystä palkkaluokan alentamisesta nostaman kanteen. Yhteisöjen tuomioistuin hylkäsi tästä tuomiosta tehdyn valituksen asiassa C-326/91 P, De Compte vastaan parlamentti, 2.6.1994 antamallaan tuomiolla (Kok. 1994, s. I-2091). Valittaja vaati ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 20.6.1996 jättämällänsä hakemuksella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 125 artiklan nojalla edellä mainitussa asiassa De Compte vastaan parlamentti 17.10.1991 annetun tuomion purkamista.

- 7 Palkkaluokkansa alentamiseen johtaneen kurinpitomenettelyn jälkeen valittaja vaati 14.6.1988 Euroopan yhteisöjen virkamiesten tapaturmien ja ammattitautien varalta olevaa vakuutusta koskevien sääntöjen (jäljempänä säännöt) 17 artiklan 1 kohdan nojalla parlamenttia aloittamaan menettelyn sen toteutukseksi, että hänellä

oli ammattitauti, ja Euroopan yhteisöjen virkamiehiin sovellettavien henkilöstösääntöjen (jäljempänä henkilöstösäännöt) 73 artiklassa tarkoitettujen etuuksien myöntämiseksi.

- 8 Toimielimen nimeämä lääkäri totesi 30.6.1989 laatimassaan kertomuksessa sääntöjen 19 artiklan nojalla, ettei valittajalla ollut ammattitautia. Valittaja riitautti tähän lääketieteelliseen kertomukseen perustuvan alustavan päätöksen, jossa todettiin, ettei hänellä ollut ammattitautia.
- 9 Nimittävä viranomainen perusti sääntöjen 23 artiklan mukaisesti lääketieteellisen lautakunnan, jonka 22.1.1991 laatimassa kertomuksessa tehdään seuraavat huomiot:

”1. Henri de Comptella on vakava ammatista peräisin oleva häiriötila, johon liittyy ahdistusta, alakuloisuutta ja vainoharhaa ja joka johtuu kantajaa vastaan tehdyistä palkkaluokan alentamiseen johtaneista syytöksistä aiheutuneesta stressistä ja joka on vahingoittanut kantajan henkistä tilaa.

2. Potilas on saanut tämän sairauden virantoimituksessa kohtaamiensa poikkeuksellisten sairauden aiheuttavien syiden seurauksena.

3. Kyseessä ei ole olemassa olevan sairauden paheneminen.

4. Sairaus on aiheutunut potilasta vastaan esitettyjen syytösten subjektiivisesta ja objektiivisesta kokemisesta. Nämä kokemukset ovat vaikuttaneet yhtä paljon ja määrävällä tavalla vainoharhaiseen taipumukseen.

5. Oireet on todettu 20.1.1983.

6. Pysyvän työkyvyttömyyden aste on 40 % (neljäkymmentä prosenttia).

7. Potilas ei tarvitse sellaista erityistä hoitoa, joka edellyttäisi yhtä tai useampia matkoja.

8. Potilas ei tarvitse ulkopuolisen henkilön avustusta.”

10 Nimittävä viranomainen teki 24.1.1991 päätöksen, jossa se totesi, että valittajalla oli ammattitauti, joka oli johtanut pysyvään 40 prosentin osittaiseen työkyvyttömyyteen, ja päätti maksaa valittajalle 9 147 091 BEF.

11 Nimittävä viranomainen teki kuitenkin 18.4.1991 päätöksen, jolla se peruutti taannehtivasti 24.1.1991 tehdyn päätöksen. Tämä peruuttamista koskeva päätös oli perusteltu viittaamalla yhteisöjen tuomioistuimen asiassa 76/84, Rienzi vastaan komissio, 21.1.1987 antamaan tuomioon (Kok. 1987, s. 315), jossa todettiin, että sairauden voidaan katsoa olevan ammattitauti ainoastaan, jos se on aiheutunut välittömästi tai välillisesti asianosaisen tavanomaisesta viran hoitamisesta.

- 12 Esillä olevassa asiassa valittajan sairaus oli aiheutunut sellaisista syytöksistä, jotka johtuivat kirjanpitoon liittyvistä virheellisyyksistä, joista valittajan katsottiin olevan vastuussa ja joiden perusteella häntä vastaan oli aloitettu kurinpitomenettely, jonka seurauksena valittajalle määrättiin kurinpitoseuraamus.
- 13 Edellä mainitussa 18.4.1991 tehdyssä päätöksessä todettiin myös, että nimittävä viranomainen oli 24.1.1991 tekemässään päätöksessä tulkinnut virheellisesti ammattitaudin määritelmää siltä osin kuin päätöksessä sovellettiin lääketieteellisen lautakunnan johtopäätöksiä. Koska nimittävä viranomainen oli arvioinut väärin henkilöstösääntöjen 73 artiklassa ja sääntöjen 3 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua ammattitaudin määritelmää, se katsoi olevansa oikeutettu peruuttamaan 24.1.1991 tekemänsä päätöksen taannehtivasti noudattaakseen laillisuusperiaatetta.
- 14 Lisäksi 18.4.1991 tehdyn päätöksen päätösoosassa todettiin, että peruutettu päätös ”korvataan toisella päätöksellä, joka tehdään asiassa T-26/89, De Compte vastaan Euroopan parlamentti, annettavan tuomion perusteella”, valittajan nostettua kanneen 18.1.1988 tehdystä palkkaluokan alentamista koskevasta päätöksestä.
- 15 Valittaja teki 4.6.1991 tästä 18.4.1991 tehdystä päätöksestä valituksen, jonka nimittävä viranomainen hylkäsi 23.9.1991.
- 16 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen annettua edellä mainitussa asiassa De Compte vastaan parlamentti tuomion 17.10.1991, nimittävä viranomainen teki 20.1.1992 päätöksen, josta mainittiin 18.4.1991 tehdyssä päätöksessä, jolla oli peruutettu 24.1.1991 tehty, ammattitaudin toteava päätös.

- 17 Kyseinen 20.1.1992 tehty päätös perusteltiin sillä, että sairaus voidaan luokitella ammattitaudiksi ainoastaan, jos se on aiheutunut välittömästi asianomaisen tavanomaisesta viran hoitamisesta. Päätöksen mukaan valittajan sairaus oli aiheutunut esillä olevassa asiassa häntä vastaan esitetyistä sellaisista syytöksistä, jotka tutkittiin kurinpitomenettelyssä ja jotka johtivat kantajaan kohdistettuun kurinpitoseuraukseen. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen edellä mainitussa asiassa De Compte vastaan parlamentti 17.10.1991 annetussa tuomiossa todettiin, että seuraamus oli perusteltu.
- 18 Tämän 20.1.1992 tehdyn päätöksen päätösoosassa todettiin, että ”Henri de Comp-tella ei ole Euroopan yhteisöjen virkamiesten tapaturmien ja ammattitautien varalta olevaa vakuutusta koskevilla säännöillä tarkoitettua ammattitautia”.
- 19 Valittaja teki 10.4.1992 valituksen 20.1.1992 tehdystä päätöksestä. Nimittävä viranomainen hylkäsi tämän valituksen 4.6.1992.
- 20 Asiassa T-90/91 valittaja vaati 19.12.1991 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan 18.4.1991 tehdyn päätöksen, jolla peruutettiin 24.1.1991 tehty, ammat-titautiin toteava päätös, samoin kuin 23.9.1991 tehdyn päätöksen, jolla hylättiin valittajan 4.6.1991 tekemä valitus. Valittaja vaati samoin, että Euroopan parlamentti velvoitetaan maksamaan hänelle 9 147 091 BEF:n suuruinen summa.
- 21 Asiassa T-62/92 valittaja vaati 4.9.1992 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta kumoamaan 20.1.1992 tehdyn päätöksen, jossa todettiin, ettei valittajalla ollut ammattitautia, samoin kuin 4.6.1992 tehdyn päätöksen, jolla hylättiin valittajan 8.4.1992 tekemä valitus. Valittaja vaati myös, että Euroopan parlamentti velvoite-taan maksamaan hänelle 9 147 091 BEF:n suuruinen summa.

- 22 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi valituksen kohteena olevassa tuomiossa kanteet ja velvoitti parlamentin maksamaan valittajalle 200 000 BEF korvauksena aineettomasta vahingosta.

Valitus

- 23 Valittaja vaatii valituksen kohteena olevan tuomion kumoamista, paitsi siltä osin kuin siinä velvoitetaan parlamentti maksamaan valittajalle 200 000 BEF korvauksena aineettomasta vahingosta, ja sitä, että yhteisöjen tuomioistuin ratkaisee asian itse ja hyväksyy valittajan alkuperäiset vaatimukset. Valittaja vaatii myös, että vastapuoli velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut molemmissa oikeusasteissa.
- 24 Parlamentti vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin hylkää valituksen ja velvoittaa valittajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.
- 25 Valittaja vetoaa valituksensa tueksi siihen, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut ensiksikin velvollisuutta perustella tuomiot, mikä edellyttää erityisesti, että perustelujen on oltava lainmukaisesti hyväksyttävissä eli riittäviä ja asiaankuuluvia eikä niihin saa liittyä oikeudellisia virheitä eikä tosiseikkoja koskevia virheitä eikä ristiriitaisuuksia, ja toiseksi ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on rikkonut henkilöstösääntöjen 73 artiklaa ja sääntöjen 3 artiklaa ja loukannut yhteisön oikeudessa sovellettavia yleisiä periaatteita, erityisesti oikeusvarmuuden, vilpittömän mielen, luottamuksensuojan ja huolenpitovelvollisuuden periaatetta samoin kuin kohtuullista määräaikaa koskevaa periaatetta ja periaatetta, jonka mukaan hallintotoimet on perusteltava lainmukaisesti hyväksyttävissä eli asiaankuuluvien perusteiden, joihin ei liity oikeudellisia virheitä eikä tosiseikkoja koskevia virheitä.

24. 1. 1991 tehdyn nimittävän viranomaisen päätöksen peruuttaminen

- 26 Valituksen kohteena olevan tuomion 52 kohdasta käy ilmi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, että parlamentti oli peruuttanut riidanalaisella, 18.4.1991 tehdyllä päätöksellä 24.1.1991 tehdyn päätöksen, jolla hyväksyttiin, että kantajalla oli ammattitauti, noin kahden kuukauden ja 25 päivän eli alle kolmen kuukauden kuluttua.
- 27 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoi valituksen kohteena olevan tuomion 53 kohdassa, ettei tällaista aikaa voitu pitää tapaukseen liittyvien olosuhteiden kannalta kohtuuttomana, koska sen jälkeen kun valittajan ammattitaudista hänelle maksettavasta korvauksesta vastuussa oleva vakuutusyhtiö oli tehnyt varauksia, asianosaisille oli selvää, että parlamentin yksiköt olivat 1.—13.3.1991 ilmoittaneet valittajalle päätöksen toteuttamiseen liittyvistä vaikeuksista päätöksen lainmukaisuutta koskevien epäilyksien vuoksi. Tästä syystä valittaja ei voinut perustellusti väittää, että häntä koskevan päätöksen peruuttaminen olisi tapahtunut kohtuuttoman pitkän ajan kuluessa.
- 28 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut valituksen kohteena olevan tuomion 61 kohdassa valittajan luottamuksensuojasta peruutetun päätöksen lainmukaisuuteen, että oli kiistatonta, että vastaajana olevan toimielimen yksiköt olivat ilmoittaneet valittajalle 24.1.1991 tehdyn päätöksen antamisen jälkeen ja maaliskuun 1991 alkupuolella eli puolentoista kuukauden kuluessa, että tämän päätöksen toteuttaminen eli henkilöstösääntöjen 73 artiklan nojalla myönnetyn korvauksen maksaminen oli asetettu kyseenalaiseksi sen vuoksi, että päätös oli mahdollisesti lainvastainen.
- 29 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi valituksen kohteena olevan tuomion 61 kohdassa, että ”tästä syystä, vaikka kantaja voi vielä 24.1.1991 tehtyä, sittemmin peruutettua päätöstä annettaessa luottaa siihen, että tämä päätös vaikutti lainmukaiselta, ja vaatia, että päätös pysytetään voimassa, perusteltua luottamusta heikennettiin hyvin pian siten, että kun parlamentti teki peruuttamista koskevan riidanalaisen päätöksen, kantaja ei enää voinut perustellusti luottaa peruutetun päätöksen lainmukaisuuteen”.

- 30 Tästä syystä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkäsi valituksen kohteena olevan tuomion 62 kohdassa kanneperusteen, joka koski sitä, että valittajan perusteltua luottamusta 24.1.1991 tehdyn ja sittemmin peruutetun päätöksen lainmukaisuutta kohtaan oli loukattu.
- 31 Esillä olevassa valituksessa valittaja väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on hylännyt hänen väitteensä siitä, että hänen perusteltua luottamustaan 24.1.1991 tehdyn ja sittemmin peruutetun päätöksen lainmukaisuutta kohtaan oli loukattu, sekä väittää, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut virheellisesti, että 18.4.1991 tapahtunut päätöksen peruuttaminen on tehty kantajaan nähden kohtuullisen ajan kuluessa.
- 32 Parlamentti katsoo, että näiltä väitteiltä puuttuvat oikeudelliset perusteet ja että ne on sen vuoksi hylättävä. Parlamentti viittaa yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytäntöön ja vetoaa ensinnäkin siihen, ettei hallinnon tekemä asiaan soveltuvaa oikeussääntöä koskeva erehdys voi milloinkaan saada aikaan perusteltua luottamusta (asia 1252/79, Lucchini v. komissio, tuomio 11.12.1980, Kok. 1980, s. 3753; yhdistetyt asiat 311/81 ja 30/82, Klöckner-Werke v. komissio, tuomio 11.5.1983, Kok. 1983, s. 1549 ja asia 162/84, Vlachou v. tilintarkastustuomioistuin, tuomio 6.2.1986, Kok. 1986, s. 481).
- 33 Toiseksi parlamentti katsoo, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on perustellusti korostanut sitä, että parlamentti oli erittäin nopeasti ilmoittanut valittajalle peruutettua päätöstä koskevistä epäilyistä havaittuaan erehdyksen, minkä vuoksi valittajalle ei ollut voinut syntyä perusteltua luottamusta päätökseen.
- 34 Kolmanneksi parlamentti väittää, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännössä tunnustetaan periaate, jonka mukaan lainvastaiset toimet voidaan peruuttaa ainakin kohtuullisen ajan kuluessa, että tämä aika määräytyy toimen toteuttamisajankohdan perusteella ja että yhteisöjen tuomioistuin on jo todennut, että yli

kuusi kuukautta niiden antamisen jälkeen peruutetut toimet oli peruutettu kohtuullisen ajan kuluessa (yhdistetyt asiat 7/56 ja 3/57, 4/57, 5/57, 6/57 ja 7/57, Algeria ym. v. Assemblée commune, tuomio 12.7.1957, Kok. 1957, s. 81).

- 35 Aluksi on muistutettava, että peruutettaessa taannehtivasti vastaanottajalle myön- teistä hallintopäätöstä on yleensä noudatettava tiukkoja edellytyksiä (ks. asia 54/77, Herpels v. komissio, tuomio 9.3.1978, Kok. 1978, s. 585, 38 kohta). Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan, vaikka kaikille yhteisön toimielimille, jotka toteavat, että niiden tekemä päätös on lainvastainen, on tunnustettu oikeus peruuttaa se taannehtivasti kohtuullisen ajan kuluessa, tätä oikeutta on saatettu rajoittaa siksi, että on tarpeen suojata päätöksen sellaisen vastaanottajan perusteltua luottamusta, joka on voinut luottaa toimen lainmukaisuuteen (asia 14/81, Alpha Steel v. komis- sio, tuomio 3.3.1982, Kok. 1982, s. 749, 10—12 kohta; asia 15/85, Consorzio Cooperative d'Abruzzo v. komissio, tuomio 26.2.1987, Kok. 1987, s. 1005, 12—17 kohta; asia C-248/89, Cargill v. komissio, tuomio 20.6.1991, Kok. 1991, s. I-2987, 20 kohta ja asia C-365/89, Cargill, tuomio 20.6.1991, Kok. 1991, s. I-3045, 18 kohta).
- 36 Valituksen kohteena olevan tuomion 61 kohdasta käy ilmi, että 24.1.1991 tehtyä ja sittemmin peruutettua päätöstä annettaessa valittaja saattoi luottaa siihen, että päätös vaikutti lainmukaiselta, ja vaatia, että päätös pysytetään voimassa. On kui- tenkin täsmennettävä, että hallintopäätöksen vastaanottajan perustellun luottamuk- sen syntymisen kannalta ratkaiseva hetki on se, jolloin toimi on annettu tiedoksi, eikä sen antamis- tai peruuttamishetki.
- 37 Esillä olevassa asiassa mistään seikoista ei käy ilmi, että valittaja olisi vaikuttanut 24.1.1991 tehtyyn päätökseen antamalla väärää tai puutteellisia tietoja (ks. vastaa- vasti yhdistetyt asiat 42/59 ja 49/59, Snupat v. korkea viranomainen, tuomio 22.3.1961, Kok. 1961, s. 99 ja asia 14/61, Hoogovens v. korkea viranomainen, tuo- mio 12.7.1962, Kok. 1962, s. 485).

- 38 Tämän vuoksi valittaja saattoi, sen jälkeen kun 24.1.1991 tehty päätös oli annettu tiedoksi, luottaa siihen, että kyseinen toimi vaikutti lainmukaiselta, ja vaatia, että toimi pysytettiin voimassa.
- 39 Yhtäältä on korostettava, että vastaanottajalle syntynyttä perusteltua luottamusta hänelle myönteisen hallintopäätöksen lainmukaisuuteen ei voida myöhemmin heikentää. Toisaalta, kun otetaan huomioon esillä olevaan asiaan liittyvät olosuhteet, siihen ei liittynyt mitään sellaista yleistä etua, joka ohittaisi toimen vastaanottajan edun sen suhteen, että tilanne, jota hän voi pitää pysyvänä, säilytetään ennallaan (ks. vastaavasti em. asiat *Snupat v. korkea viranomainen* ja *Hoogovens v. korkea viranomainen*).
- 40 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on siis tehnyt oikeudellisen virheen todetessaan valituksen kohteena olevan tuomion 61 kohdassa, että vaikka valittaja vielä 24.1.1991 tehtyä ja sittemmin peruutettua päätöstä annettaessa saattoi luottaa siihen, että päätös vaikutti lainmukaiselta, ja vaatia, että päätös pysytetään voimassa, perusteltua luottamusta heikennettiin hyvin pian siten, että kun parlamentti teki riidanalaisen peruuttamista koskevan päätöksen, hän ei enää voinut perustellusti luottaa peruutetun päätöksen lainmukaisuuteen.
- 41 Valituksen kohteena oleva tuomio on siis kumottava, paitsi siltä osin kuin kyseisessä tuomiossa veloitetaan parlamentti maksamaan kantajalle 200 000 BEF korvauksena aineettomasta vahingosta, koska tämä osa tuomiosta ei ole valituksen kohteena, ilman että on tarpeen lausua väitteestä, jonka mukaan ensimmäisen

oikeusasteen tuomioistuin on virheellisesti katsonut, että päätöksen peruuttaminen olisi tapahtunut kohtuullisen ajan kuluessa, tai muista valittajan esittämistä valitusperusteista.

- 42 EY:n tuomioistuimen perussäännön 54 artiklan ensimmäisen kohdan toisen virkkeen mukaan yhteisöjen tuomioistuin voi ratkaista asian lopullisesti itse, jos asia on ratkaisukelpoinen. Yhteisöjen tuomioistuin katsoo, että asia on näin.
- 43 Riittää kun todetaan, että nimittävän viranomaisen 24.1.1991 tekemän päätöksen 18.4.1991 ja 20.1.1992 tapahtuneella peruuttamisella on loukattu ensiksi mainitun päätöksen vastaanottajan luottamuksensuojaa koskevaa periaatetta, joten kaksi viimeksi mainittua päätöstä on kumottava.

Taloudellisloueiset vaatimukset

- 44 Valittaja on vaatinut, että parlamentti veloitetaan korvaamaan hänelle 9 147 091 BEF:n suuruisen summa lisättynä 10 prosentin vuotuisella viivästyskoroilla 24.1.1991 lukien maksupäivään asti.
- 45 Siltä osin kuin kyseessä on taloudellisloueinen riita-asia, jossa yhteisöjen tuomioistuimella on henkilöstösääntöjen 91 artiklan 1 kohdan toisen virkkeen mukaan täysi harkintavalta, nämä vaatimukset on hyväksyttävä. Viivästyskorkoa koskevat vaatimukset, joiden osalta yhteisöjen tuomioistuimella myös on täysi harkintavalta (ks. mm. asia T-15/93, Vienne v. parlamentti, tuomio 30.11.1993, Kok. 1993, s. II-1327, 42 kohta), on hyväksyttävä ja koron määräksi vahvistettava 8 prosenttia vuodessa 24.1.1991 lukien maksupäivään asti.

Oikeudenkäyntikulut

- 46 Yhteisöjen tuomioistuimen työjärjestyksen 122 artiklan mukaan, jos valitus on perusteltu ja yhteisöjen tuomioistuin ratkaisee itse riidan lopullisesti, se päättää oikeudenkäyntikuluista. Työjärjestyksen 69 artiklan 2 kohdan mukaan, jota sovelletaan sen 118 artiklan nojalla valituksen käsittelyyn, asianosainen, joka häviää asian, veloitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska parlamentti on hävinnyt asian perusteidensa osalta, se on veloitettava vastaamaan sekä omista oikeudenkäyntikuluistaan että korvaamaan kaikki valittajan oikeudenkäyntikulut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa ja yhteisöjen tuomioistuimessa.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN TUOMIOISTUIN (kuudes jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

- 1) Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa T-90/91 ja T-62/92, De Compte vastaan parlamentti, 26.1.1995 antama tuomio kumotaan, paitsi siltä osin kuin siinä veloitetaan Euroopan parlamentti maksamaan kantajalle 200 000 BEF korvauksena aineettomasta vahingosta.
- 2) Asiassa T-90/91 18.4.1991 tehty päätös kumotaan.
- 3) Asiassa T-62/92 20.1.1992 tehty päätös kumotaan.

- 4) Euroopan parlamentti veloitetaan maksamaan valittajalle 9 147 091 BEF:n suuruinen summa lisättyä 8 prosentin vuotuisella korolla 24.1.1991 lukien maksupäivään asti.
- 5) Euroopan parlamentti veloitetaan korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut molemmissa oikeusasteissa.

Mancini

Murray

Kakouris

Kapteyn

Ragnemalm

Julistettiin Luxemburgissa 17 päivänä huhtikuuta 1997.

R. Grass

G. F. Mancini

kirjaaja

kuudennen jaoston puheenjohtaja